

Charlotte Antonsen (V):

Når jeg tager ordet her i anden runde, er det for at rette en misforståelse hos hr. Ivar Nørgaard.

Hr. Ivar Nørgaard forsøger at inddrage Venstre i en garanti, der rækker længere end til 1996, men det har Venstre ikke på noget tidspunkt ytret ønske om. Det er klart, at i Venstre er vi meget opmærksomme på det, der sker i Europa i øjeblikket. Lad os f.eks. tage Den Økonomiske og Monetære Union: Hvem kan vide, hvordan valutaudsvingene bliver i de kommende år? Der kan blive et meget stort behov for, at vi får en fælles valuta og måske meget hurtigt efter 1996 en fælles forsvarspolitik, og det er da noget, som Venstre stadig støtter på længere sigt. Hvem kan sige noget om forholdene i 1996? I dag har vi krig i Jugoslavien, og det er jo muligt, at den krig breder sig over et større område, så der i 1996 kan være et meget stort behov for, at EF går videre på det område. Så vores garanti gælder Edinburghaftalen, og Edinburghaftalen er ubegrænset; den varer lige så længe som Maastrichtaftalen.

Det er planlagt at indkalde til en regeringskonference i 1996, og det er altså i den forbindelse, at Venstre formentlig vil stå frit i forhold til det kompromis, der er indgået i dag; det vil vi bl.a., fordi vi ikke realistisk set kan binde et kommende Folketing på et så vigtigt område som udenrigspolitikken.

Jeg er egentlig lidt ked af, at hr. Ivar Nørgaard inddrog dette spørgsmål i debatten. Det er da i orden, når Socialdemokratiet ønsker at give en særlig garanti til SF, men hvis man vil begynde at inddrage Venstre, er det altså vigtigt for mig at få understreget, at vi vedstår Edinburghaftalen, men der er også grænser. Når vi kigger ud i fremtiden, ser vi stadig væk Danmark som fuldgyldigt og helt medlem af Det Europæiske Fællesskab.

Så kan jeg heller ikke lade være med at konstatere, når jeg nu er kommet herop, at der åbenbart også er en dyb uenighed i regeringen om dette vigtige spørgsmål. Vi har kunnet høre, at hr. Ivar Nørgaard ønsker, at denne garanti også skal gælde efter 1996, hvorimod vi har hørt fra hr. Peter Duetoft, at hr. Peter Duetofts parti, der jo nu er kommet med i regeringen, har en helt anden opfattelse. Men det er blot en konstatering af det, vi har oplevet i det sidste par uger, at regeringen i helt centrale spørgsmål er dybt i splid med sig selv.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg vil gerne rette fru Charlotte Antonsens opfattelse af det, jeg har sagt i denne forbindelse. Jeg konstaterede, at et flertal her i salen, her i Folketinget, står bag opfattelsen af, at det nationale kompromis også er grundlaget for EF-politikken efter 1996. Jeg indregnede ikke Venstre i dette flertal.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

CD går ind for Edinburghaftalen, og det bliver vi ved med. Som parti har vi ifølge alle demokratiske traditioner lov til at sige her fra landets fornemste talerstol under diskussionerne, at vort langsigtede ønske og vores drøm er, at Danmark bliver fuldgyldigt medlem; men det ændrer intet ved, at vi lever op til Edinburghaftalens klausul om, at der skal en folkeafstemning til her i Danmark for at ændre disse forbehold.

Og vi har ikke bundet os til 1996 eller ikke 1996, situationen er jo overhovedet ikke så indviklet, som nogle vil gøre den til. Der kan vel tænkes tre situationer. Den første situation er, at man på regeringskonferencen i 1996 bliver enige om at køre Maastrichtaftalen uændret videre, og så fortsætter vore forbehold også uændrede. Den anden situation er, at man i enighed – altså med Danmarks tilslutning – ændrer Maastrichtaftalen; jamen så har Danmark og det danske folk sagt ja til det. Og så er der den tredje mulighed, nemlig at hvis de andre lande ændrer Maastrichtraktaten på de pågældende områder og Danmark er uenig, kører Danmark videre med nogle forbehold.

Det er de tre situationer, der kan tænkes, og det er da ikke noget at lave en masse fiksfakserier ud af. Det betyder jo, at den danske befolkning under alle omstændigheder har det sidste ord, nemlig muligheden for at sige ja eller nej til det, der kommer efter 1996.

Så forsøget på at skabe splid imellem regeringens partier er aldeles unyttigt. Vi bevarer stadig vores ret til at sige, hvad vi mener, selv om vi bliver medlem af en regering, og vi mener, at det er Edinburghaftalen, man siger ja til nu.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):